

การศึกษาพฤติกรรมการดำเนินชีวิต ตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงที่นำไปสู่ความสำเร็จ การประกอบธุรกิจส่วนตัวขนาดเล็ก ในเขตจังหวัดนครปฐม A Study Of Self-Sufficient Economy Living Style Behaviors That Lead To The Success Of Small Private Businesses Of The People In Nakhonpathom Province

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธีระวัฒน์ จันทร์ทิพย์, จรีรัตน์ อินทรจำนงค์**

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาระดับการดำเนินชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง และความสำเร็จในการประกอบธุรกิจส่วนตัวขนาดเล็กเพื่อเปรียบเทียบการดำเนินชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง รวมถึงเพื่อเปรียบเทียบความสำเร็จในการประกอบธุรกิจส่วนตัวขนาดเล็ก ตลอดจนศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการดำเนินชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงกับความสำเร็จในการประกอบธุรกิจส่วนตัวขนาดเล็กของประชากร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ประชากรที่อาศัยอยู่ในเขตจังหวัดนครปฐม จำนวน 400 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือแบบสอบถามการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนาในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าร้อยละ คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ส่วนสถิติเชิงอนุมานที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ การทดสอบค่าที (t-test) และการทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One Way ANOVA) รวมทั้งหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของการดำเนินชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงและความสำเร็จในการประกอบธุรกิจ

โดยผลการวิจัยพบว่า ประชากรมีการดำเนินชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงโดยรวมในระดับมาก และประชากรที่มีสถานภาพแตกต่างกัน มีการดำเนินชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงแตกต่างกัน ส่วนประชากรเพศชาย และเพศหญิงที่มีอายุ ระดับการศึกษา การประกอบธุรกิจแตกต่างกัน มีการดำเนินชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไม่แตกต่างกัน ในการศึกษาความสำเร็จในการประกอบธุรกิจ ประชากรมีระดับความสำเร็จในการประกอบธุรกิจโดยรวมในระดับสูง และประชากรที่มีสถานภาพแตกต่างกัน มีโอกาสประสบความสำเร็จในการประกอบธุรกิจขนาดเล็กแตกต่างกัน ส่วนประชากรที่อายุ ระดับการศึกษา การประกอบธุรกิจแตกต่างกัน มีโอกาสประสบความสำเร็จในการประกอบ

*อาจารย์คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร, **นักวิจัยอิสระ

ธุรกิจไม่แตกต่างกัน และพบว่าการดำเนินชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จในการประกอบธุรกิจส่วนตัวขนาดเล็ก ($r=.419$) ทดสอบนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ : การดำเนินชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง, ความสำเร็จในการประกอบธุรกิจ

Abstract

The purposes of this research were: 1) to study the level of self-sufficient economy living style and the success of small private business. 2) to compare level of self-sufficient economy living style of people on the basis of gender, marital status, age, educational level and occupation. 3) to compare level of the success of small private business on the basis of gender, marital status, age, educational level and occupation. 4) to study the relationship between self-sufficient economy living style and the success of small private business. The sample of this research included 400 people in Nakhonpathom province. The instruments for collecting the data were questionnaires. The statistical methods and procedures for analyzing the data were percentage, mean, standard deviation, t-test, One Way ANOVA and Pearson's product-moment correlation coefficient.

The results were as follows :

People in Nakhonpathom province were found to be at a high level of self-sufficient economy living style. Their marital status had a significant difference at the .05 level in self-sufficient economy living style of people, while no gender, age, educational level and occupation difference was found in their self-sufficient economy living style. This study also indicated that the people were found to be at a high level of the success of small private business. Only marital status was found to have a significant difference at the .05 level in the success of small private business, whereas no significant difference of any gender, age, educational level and occupation were found in the success of small private business. The findings also indicated a positive correlation coefficient ($r=.419$) at the .05 level of significance between self-sufficient economy living style and the success of small private business.

Keywords : Self-sufficient economy living style, The success of small private business

บทนำ

การประกอบธุรกิจมีความสำคัญต่อมนุษย์เป็นอย่างมาก เนื่องจากเป็นที่มาของรายได้เพื่อนำรายได้เหล่านี้ไปใช้จ่ายในการดำรงชีวิตของมนุษย์ ซึ่งมนุษย์มีความจำเป็นต้องอาศัยปัจจัยสี่เป็นหลักในการดำเนินชีวิต ได้แก่ อาหารที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม และยารักษาโรคในอดีตสิ่งของต่างๆ เหล่านี้มีการผลิตขึ้นใช้เองในครอบครัว โดยไม่จำเป็นต้องใช้เงินซื้อ แต่ในปัจจุบันการดำรงชีวิตในสังคมได้เปลี่ยนแปลงไปทำให้ปัจจัยสี่ที่ใช้ในการดำรงชีวิตของมนุษย์ไม่เพียงพอต่อการดำรงชีวิตในปัจจุบัน ดังจะเห็นได้ว่า มีปัจจัยที่ห้าเกิดขึ้นมา ได้แก่ เงิน นอกจากนี้ในยุคปัจจุบันได้มีการพัฒนาทางด้านการศึกษา เศรษฐกิจและสังคมของประเทศอย่างต่อเนื่อง ประชากรในประเทศมีความรู้เพิ่มมากขึ้น

โดยความรู้ที่ได้รับจากการศึกษานั้นจะเป็นพื้นฐานในการประกอบธุรกิจ เพื่อให้มนุษย์มีรายได้ สามารถซื้อปัจจัยสี่และสิ่งของอื่นๆ ในการดำรงชีวิตและสร้างมาตรฐานที่ดีให้แก่ตนเอง ครอบครัว และสังคมได้ การประกอบธุรกิจเพื่อตนเอง เป็นการประกอบธุรกิจเพื่อให้ได้เงินหรือรายได้มาใช้สำหรับในการดำเนินชีวิตและตอบสนองความต้องการของตนเอง ตามแนวคิดของ อับบราฮัม มาสโลว์ (ธนภัทร์ สุทธิ, 2550. บทคัดย่อ; อ้างอิงจาก Abraham H. Maslow, 1970) ได้ให้แนวคิดไว้ว่า “มนุษย์มีความต้องการเป็นขั้นตอ ความต้องการนั้นสามารถแบ่งออกได้เป็น 5 ขั้นตอ ได้แก่ ความต้องการทางด้านร่างกาย ความต้องการด้านความมั่นคงปลอดภัย ความต้องการด้านความรักและการยอมรับนับถือ ความต้องการชื่อเสียงและการได้รับการยกย่องในสังคม และความต้องการ

ที่จะบรรลุความสำเร็จสมหวังในชีวิต โดยที่ความต้องการในขั้นพื้นฐานในระดับต่ำกว่าจะต้องได้รับการตอบสนอง จนเป็นที่พอใจแล้ว ความต้องการขั้นที่สูงกว่าก็จะเกิดขึ้น จนถึงความต้องการในขั้นสูงสุดคือ การประสบความสำเร็จในด้านต่างๆ” การประกอบธุรกิจเพื่อครอบครัว ครอบครัวเป็นสถาบันหลักทางสังคมที่สำคัญต่อการดำเนินชีวิตของบุคคลทุกคน เนื่องจาก เป็นสถาบันพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับมนุษย์ในทุกลักษณะ เป็นแหล่งที่เลี้ยงดูหล่อหลอม อบรมสั่งสอน ขัดเกลา ปกป้องคุ้มครองและพัฒนาบุคคลตั้งแต่เกิดจนกระทั่งสิ้นชีวิต

ด้วยเหตุนี้การพัฒนาต่างๆ จึงให้ความสำคัญกับการพัฒนาสถาบันครอบครัวเป็นอย่างมาก โดยมีแนวคิดหากครอบครัวดีแล้ว ชุมชน สังคม และประเทศชาติย่อมจะดีไปด้วย (ธนภัทร์ สุทธิ, 2550. บทคัดย่อ) การประกอบธุรกิจเพื่อชุมชน สถาบันครอบครัว เป็นส่วนหนึ่งของชุมชนหรือสังคม ถ้าสมาชิกในประกอบธุรกิจที่สุจริตถูกต้องตามกฎหมาย และมีอาชีพที่มั่นคง สิ่งเหล่านี้จะส่งผลทำให้คนในชุมชนอาศัยอยู่ร่วมกันได้อย่างสงบสุข และสามารถพึ่งพาตนเองได้ การประกอบธุรกิจเพื่อประเทศชาติ ถ้าหากประชาชนในประเทศชาติมีการประกอบธุรกิจ จะทำให้อัตราการว่างงานลดน้อยลง ย่อมเป็นการแก้ไขปัญหาสังคมให้กับรัฐบาล ทั้งนี้สภาพสังคมมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น มีการใช้ทรัพยากรภายในชุมชน รายได้เกิดการหมุนเวียนทำให้เศรษฐกิจโดยรวมของประเทศก้าวหน้า

ผลจากการที่ประชาชนประกอบธุรกิจจะทำให้ประชาชนมีความสามารถในการชำระภาษีให้แก่รัฐบาล เพื่อรัฐบาลจะได้นำภาษีจาก

ประชาชนไปพัฒนาประเทศในด้านต่างๆ จะเห็นได้ว่าการประกอบธุรกิจของประชาชน เป็นการช่วยพัฒนาประเทศชาติได้อีกทางหนึ่ง (จิตราภรณ์ มีศีลธรรม, 2555:บทคัดย่อ) จากความจำเป็นดังกล่าว ทำให้ทุกคนในประเทศชาติต้องประกอบธุรกิจ เพื่อให้มีรายได้สำหรับใช้ในการดำรงชีวิต ซึ่งจะนำพาความสุขมาสู่ชุมชนหรือสังคมโดยรวม และก่อให้เกิดผลดีต่อประเทศชาติในด้านการสร้างความเจริญและความมั่นคงทางเศรษฐกิจช่วยในการแก้ไขปัญหาทางสังคมและพัฒนาประเทศให้มีความเจริญก้าวหน้า สามารถแข่งขันกับนานาประเทศในระดับ มาตรฐานสากลได้จากพระราชดำริสขององค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวองค์ปัจจุบัน ที่ทรงมีพระราชดำริสเรื่อยมา เนื่องจากความเป็นห่วงเป็นใยพลกนิกรชาวไทย ทั้งในความเป็นอยู่ ความยากจน รวมถึงวิกฤติเศรษฐกิจที่ผ่านมา ที่ได้ส่งผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ต่อประชาชนชาวไทยอย่างมาก รวมถึงการประกอบธุรกิจของประชาชน ซึ่งพระราชดำริสต่างๆ ที่ทรงเน้นย้ำอยู่เสมอ นั้นมักจะทรงกล่าวถึงแนวทางของการดำเนินชีวิตหรือเศรษฐกิจของคนไทยว่า ควรที่จะปฏิบัติด้วยความพอเพียง พอประมาณ ซึ่งความหมายของความพอเพียงนี้ มีความหมายที่ลึกซึ้งมากที่ครอบคลุมทั้งด้านเศรษฐกิจและการดำเนินชีวิต กรมการปกครองได้นำแนวพระราชดำริเศรษฐกิจพอเพียง มาอธิบายเพิ่มเติมไว้ว่า เศรษฐกิจพอเพียงตามแนวพระราชดำริทรงมุ่งเน้นให้คนไทยพึ่งพาตนเองได้โดยช่วยเหลือตัวเองก่อนเป็นอันดับแรก เริ่มต้นที่การพัฒนาเกษตรกรรมใช้ทรัพยากรในดินที่พอมืออยู่เป็นทุนในการเริ่มต้นรู้จักผลิตเพื่อใช้บริโภคแล้วค่อยนำจำหน่ายยึดหลักเกษตรกรรมตามทฤษฎีใหม่

มีการวางแผนการผลิตที่ดีและรู้จักใช้พื้นที่พัฒนาที่ดินทำกิน ยึดถือหลักธรรมชาติเกื้อกูลซึ่งกันและกัน และพึงมีความพอเพียง ในสิ่งเบื้องต้น 3 ประการ ดังนี้ พอเพียงในความเป็นอยู่, พอเพียงในความคิด และพอเพียงในจิตใจ (กรมการปกครอง, 2542: 4)

ซึ่งต่อมาสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ในฐานะหน่วยงานหลักในการวางแผนของประเทศตระหนักถึงความสำคัญของแนวคิดดังกล่าว จึงได้อัญเชิญแนวทางดังกล่าวมาเป็นปรัชญานำทางในการจัดทำแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 9 เพื่อส่งเสริมให้ประชาชนทุกระดับ มีความเข้าใจในหลักปรัชญา และนำไปเป็นพื้นฐานและแนวทางในการดำเนินชีวิต โดยนำมากล่าวไว้ว่า “ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง เศรษฐกิจพอเพียงเป็นปรัชญาชี้ถึงแนวทางการดำรงอยู่ และปฏิบัติตนของประชาชนในทุกระดับ ตั้งแต่ระดับครอบครัวระดับชุมชนจนถึงระดับรัฐทั้งในการพัฒนา และบริหาร ประเทศให้ดำเนินไปในทางสายกลาง โดยเฉพาะการพัฒนาเศรษฐกิจเพื่อให้ก้าวทันต่อโลกยุคโลกาภิวัตน์ ความพอเพียง หมายถึง ความพอประมาณ ความมีเหตุผล รวมถึงความจำเป็นที่จะต้องมีระบบภูมิคุ้มกันในตัวที่ดีพอสมควรต่อการมีผลกระทบใดๆ อันเกิดจากการเปลี่ยนแปลงทั้งภายนอกและภายใน ทั้งนี้ต้องอาศัยความรอบรู้ ความรอบคอบ และความระมัดระวังอย่างยิ่งในการนำวิชาการต่างๆ มาใช้ในการวางแผนและการดำเนินการทุกขั้นตอน และขณะเดียวกันจะต้องเสริมสร้างพื้นฐานจิตใจของคนในชาติ โดยเฉพาะเจ้าหน้าที่ของรัฐ นักทฤษฎีและนักธุรกิจในทุกระดับ ให้มีสำนึกในคุณธรรม ความซื่อสัตย์สุจริต และให้มีความ

รอบรู้ที่เหมาะสม ดำเนินชีวิตด้วยความอดทน ความเพียร มีสติ ปัญญา และความรอบคอบ เพื่อให้สมดุลและพร้อมต่อการรองรับการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วและกว้างขวางทั้งด้านวัตถุ สังคม สิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรมจากโลกภายนอกได้เป็นอย่างดี” (ประเวศ วะสี, 2542. อ้างอิงจาก คณะอนุกรรมการขับเคลื่อนเศรษฐกิจพอเพียง, 2547 : 3 - 4)

จากสิ่งที่กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัยจึงอยากที่จะศึกษาพฤติกรรม การดำเนินชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงที่นำไปสู่ความสำเร็จในการประกอบธุรกิจส่วนตัวขนาดเล็กของประชากรในเขตจังหวัดนครปฐม ว่าประชากรที่ประกอบธุรกิจส่วนตัวขนาดเล็กมีพฤติกรรม การดำเนินชีวิตเป็นไปตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงหรือไม่ และพฤติกรรม การดำเนินชีวิตดังกล่าวจะส่งผลต่อความสำเร็จในการประกอบธุรกิจส่วนตัวขนาดเล็กได้อย่างไรบ้าง โดยเป็นการศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรม การดำเนินชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงกับการประสบความสำเร็จในการประกอบธุรกิจ เพื่อนำข้อมูลที่ได้จากการวิจัยมาใช้เป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตและทำให้ทราบถึงปัจจัยที่ส่งผล ทำให้ประสบความสำเร็จในการประกอบอาชีพตลอดจนเพื่อนำข้อมูล จากการวิจัยในครั้งนี้เป็นประโยชน์ในการช่วยกระตุ้น และสนับสนุนให้เห็นความสำคัญของการใช้เศรษฐกิจพอเพียงตาม พระราชดำริของ องค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว นำมาเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตและการประกอบธุรกิจเพิ่มมากขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการดำเนินชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง และความสำเร็จในการประกอบธุรกิจส่วนตัวขนาดเล็ก
2. เพื่อเปรียบเทียบการดำเนินชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง
3. เพื่อเปรียบเทียบความสำเร็จในการประกอบธุรกิจส่วนตัวขนาดเล็ก ตลอดจนศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการดำเนินชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงกับความสำเร็จในการประกอบธุรกิจส่วนตัวขนาดเล็ก

สมมติฐานการวิจัย

1. ประชากรที่มีข้อมูลส่วนตัวที่แตกต่างกัน มีการดำเนินชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงแตกต่างกัน
2. ประชากรที่ประกอบธุรกิจแตกต่างกัน มีการดำเนินชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงแตกต่างกัน
3. ประชากรเพศชายมีโอกาสประสบความสำเร็จในการประกอบธุรกิจมากกว่าประชากรเพศหญิง
4. ประชากรที่มีข้อมูลส่วนตัวแตกต่างกัน มีโอกาสประสบความสำเร็จในการประกอบธุรกิจส่วนตัวขนาดเล็กแตกต่างกัน
5. ประชากรที่ประกอบธุรกิจแตกต่างกัน มีโอกาสประสบความสำเร็จในการประกอบธุรกิจส่วนตัวขนาดเล็กแตกต่างกัน
6. การดำเนินชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จในการประกอบธุรกิจส่วนตัวขนาดเล็ก

วิธีการดำเนินการวิจัย

ขั้นตอนที่ 1 คือ การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือประชากรทั้งเพศชายและเพศหญิงที่อาศัยอยู่ในเขตนครปฐมที่มีการดำเนินชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงและประกอบธุรกิจส่วนตัวขนาดเล็ก ซึ่งสามารถระบุจำนวนประชากรได้รวมทั้งหมด 400 คน โดยใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบพบโดยบังเอิญหรือแบบตามสะดวกและทำการแจกแบบสอบถามกับประชากรที่อาศัยอยู่ในเขตจังหวัดนครปฐม

ขั้นตอนที่ 2 คือ การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลผู้วิจัยใช้แบบสอบถามซึ่งสร้างขึ้นมาจากการรวบรวมข้อมูลทั้งทฤษฎีเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องแล้วนำมาสร้างเป็นข้อคำถามในแบบสอบถามโดยแบ่งออกเป็น 3 ส่วนคือ

ส่วนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการดำเนินชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

ส่วนที่ 3 เป็นคำถามส่วนความสำเร็จในการประกอบธุรกิจส่วนตัวขนาดเล็ก

ผลการทดสอบเครื่องมือ

เมื่อคณะผู้วิจัยได้พัฒนาแบบสอบถามเรียบร้อยแล้ว จึงได้นำแบบสอบถามไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 ตัวอย่างเพื่อหาค่าความเชื่อมั่นให้กับแบบสอบถาม ได้ค่าความเชื่อมั่นเกินกว่า 0.7 ถือว่าแบบสอบถามนี้สามารถนำไปใช้ในการวิจัยได้

ขั้นตอนที่ 3 คือ การเก็บรวบรวมข้อมูล

งานวิจัยนี้ได้ทำการเก็บข้อมูลเพื่อใช้ในการวิเคราะห์ผลจากแหล่งข้อมูล 2 ประเภท

1) ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) เป็นการเก็บข้อมูลที่ได้จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในอดีต เอกสารวิชาการ วารสาร หนังสือพิมพ์ สิ่งพิมพ์ และข้อมูลที่เผยแพร่ทางอินเทอร์เน็ต

2) ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) เป็นการเก็บข้อมูลโดยผู้วิจัยจะเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามในการเก็บข้อมูล จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 ชุด

ขั้นตอนที่ 4 คือ การวิเคราะห์ข้อมูล การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยกระทำการประมวลผลข้อมูลโดยใช้กระบวนการทางสถิติและการทดสอบสมมติฐานครั้งนี้ยอมรับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยดำเนินการตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้รวบรวม 400 ชุด มาตรวจความถูกต้องสมบูรณ์เพื่อเตรียมนำมาวิเคราะห์

2. ทำการลงรหัสในแบบลงรหัส สำหรับประมวลผลข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์

3. ประมวลผลข้อมูล ข้อมูลที่ลงรหัสแล้วนำมาทำการบันทึก เพื่อประมวลผลข้อมูลซึ่งใช้โปรแกรมสถิติสำเร็จรูป เพื่อทำการวิจัยทางสังคมศาสตร์เพื่อวิเคราะห์ข้อมูล โดยมีวิธีจัดกระทำกับข้อมูลดังกล่าว ดังนี้

3.1 วิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้การแสดงความถี่และร้อยละ (%)

3.2 วิเคราะห์ระดับการดำเนินชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง และระดับความสำเร็จในการประกอบธุรกิจส่วนตัวขนาดเล็ก ของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้โดยใช้ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3.3 วิเคราะห์การเปรียบเทียบพฤติกรรม การดำเนินชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง และความสำเร็จในการประกอบธุรกิจส่วนตัว ขนาดเล็กของกลุ่มตัวอย่าง ตามตัวแปร ชีวสังคม โดยใช้สถิติที (t-test) และใช้สถิติ การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way ANOVA)

3.4 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่าง การดำเนินชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง และความสำเร็จในการประกอบธุรกิจส่วนตัว ขนาดเล็กของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's product moment correlation)

สรุปผลการศึกษา

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรม การดำเนินชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ที่นำไปสู่ความสำเร็จในการประกอบอาชีพที่มีการ ดำเนินชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง และประกอบธุรกิจส่วนตัวขนาดเล็ก สรุปผลได้ดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะ ทางด้านประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน จำแนกตามเพศ อายุ สถานภาพระดับ การศึกษา และการประกอบธุรกิจ ความถี่และ ร้อยละ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ เป็นเพศหญิงจำนวน 226 คน คิดเป็น ร้อยละ 56.5 ประชากรส่วนมากอยู่ในช่วงอายุ ระหว่างปี 20-30 ปี มีจำนวน 81 คน คิดเป็น ร้อยละ 20.2 สถานภาพ ส่วนใหญ่คือ สถานภาพ สมรส/อยู่ด้วยกัน มีจำนวน 274 คน คิดเป็น ร้อยละ 68.5 ระดับการศึกษาส่วนใหญ่อยู่ใน ระดับอนุปริญญา/ปวส. หรือเทียบเท่า มีจำนวน

136 คน คิดเป็นร้อยละ 34.0 และการประกอบ ธุรกิจของประชากรส่วนใหญ่จะประกอบธุรกิจ ส่วนตัว/ค้าขาย มีจำนวน 169 คน คิดเป็น ร้อยละ 42.2

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ระดับการดำเนิน ชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงและ ระดับความสำเร็จในการประกอบธุรกิจส่วนตัว ขนาดเล็กของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน พบว่าระดับการ ดำเนินชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ของประชากรที่ประกอบธุรกิจส่วนตัวขนาดเล็ก ในจังหวัดนครปฐม มีการดำเนินชีวิตตามแนว ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงโดยรวมในระดับมาก และเมื่อพิจารณาในกลุ่มย่อยที่จำแนกตาม ตัวแปร เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา การประกอบธุรกิจแล้ว พบว่ามีเพียงประชากร ที่ประกอบธุรกิจอื่นๆ เท่านั้นที่มีการดำเนินชีวิต ตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงในระดับ ปานกลางและในด้านระดับความสำเร็จ ในการประกอบธุรกิจส่วนตัวขนาดเล็กของ ประชากรที่อาศัยอยู่ในจังหวัด นครปฐม ประชากรมีระดับความสำเร็จในการประกอบธุรกิจ โดยรวมในระดับสูง และเมื่อพิจารณาใน กลุ่มย่อยที่จำแนกตามตัวแปร เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา การประกอบธุรกิจ แล้ว พบว่ามีเพียง ประชากรสถานภาพโสด อายุ ต่ำกว่า 20 ปี และประกอบธุรกิจอื่นๆ มีระดับ ความสำเร็จในการประกอบธุรกิจโดยรวมในระดับ ปานกลาง

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์การเปรียบเทียบ การดำเนินชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง และความสำเร็จในการประกอบธุรกิจส่วนตัว ขนาดเล็กผลจากการศึกษาเปรียบเทียบ

การดำเนินชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงและความสำเร็จในการประกอบธุรกิจ ส่วนตัวขนาดเล็ก พบว่าประชากรที่มีเพศ อายุ ระดับการศึกษา การประกอบธุรกิจที่แตกต่างกัน มีการดำเนินชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ในขณะที่ประชากรที่มีสถานภาพแตกต่างกัน มีการดำเนินชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยพบว่า ประชากรที่มีสถานภาพโสด มีการดำเนินชีวิตแบบเศรษฐกิจพอเพียงมากกว่าประชากรที่มีสถานภาพสมรส/อยู่ด้วยกันและสถานภาพหย่า/แยกกันอยู่ ส่วนประชากรที่มีสถานภาพสมรส/อยู่ด้วยกัน มีการดำเนินชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงมากกว่าประชากรที่มีสถานภาพหย่า/แยกกันอยู่

สำหรับประชากรที่มีเพศ อายุ ระดับการศึกษา และการประกอบธุรกิจที่แตกต่างกัน มีโอกาสประสบความสำเร็จในการประกอบธุรกิจไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ในขณะที่ประชากรที่มีสถานภาพแตกต่างกันมีโอกาสประสบความสำเร็จในการประกอบธุรกิจส่วนตัวแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยพบว่า ประชากรที่มีสถานภาพโสดมีโอกาสประสบความสำเร็จในการประกอบธุรกิจส่วนตัวขนาดเล็กมากกว่าประชากรที่มีสถานภาพสมรส/อยู่ด้วยกันและสถานภาพหย่า/แยกกันอยู่ ส่วนประชากรที่มีสถานภาพสมรส/อยู่ด้วยกัน มีโอกาสประสบความสำเร็จในการประกอบธุรกิจ

ส่วนตัวขนาดเล็กมากกว่าประชากรที่มีสถานภาพหย่า/แยกกันอยู่

ตอนที่ 4 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการดำเนินชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงกับความสำเร็จในการประกอบธุรกิจส่วนตัวขนาดเล็กของกลุ่มตัวอย่างผลการศึกษาพบว่าการดำเนินชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จในการประกอบธุรกิจส่วนตัวขนาดเล็ก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาพฤติกรรมกรรมการดำเนินชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงที่นำไปสู่ความสำเร็จในการประกอบธุรกิจส่วนตัวขนาดเล็กในเขตจังหวัดนครปฐม มีประเด็นสำคัญที่นำมาอภิปรายผลดังนี้ คือ

ผลการศึกษาพบว่า ประชากรเพศชายและประชากรเพศหญิงมีการดำเนินชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน ทั้งนี้อาจเกิดจากเพศเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้บุคคลมีความแตกต่างกันในบทบาท หน้าที่ และในสังคมไทย เพศชายเป็นผู้ที่สังคมกำหนดให้เป็นผู้นำครอบครัว ส่วนเพศหญิงมีบทบาทเป็นแม่บ้าน และเมื่อถึงวัยสูงอายุ ประชากรทั้งเพศหญิงและเพศชายไม่สามารถทำงานได้เช่นเดิม เนื่องจากการเสื่อมสภาพของร่างกายหรือจากการเกษียณอายุ ทำให้มีการเปลี่ยนแปลงบทบาทหน้าที่และลักษณะของกิจกรรมต่างๆ ซึ่งอาจส่งผลให้ประชากรเพศชายและหญิง มีรูปแบบการดำเนินชีวิตและ

วิถีทางในการใช้ชีวิตไม่แตกต่างกันมากนัก ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของจาร์นันท์ สมบูรณ์สิทธิ์ (2535:95 อ้างอิงจาก ธนภัทร์สุทธิ, 2550) ที่พบว่า เพศไม่มีความสัมพันธ์กับกิจกรรมในการดำเนินชีวิตประจำวัน และสอดคล้องกับการศึกษาของพิชญภากรณ์ มูลศิลป์และคนอื่นๆ (2536:158. อ้างอิงจาก ธนภัทร์สุทธิ, 2550) ที่พบว่าเพศชายและเพศหญิงมีการดูแลตนเองไม่แตกต่างกัน ในขณะที่อายุกับการดำเนินชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงผลการศึกษาพบว่า ประชากรที่มีอายุแตกต่างกันมีการดำเนินชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2 ทั้งนี้อาจเกิดจากสภาพเศรษฐกิจในปัจจุบันมีความผันผวนอย่างรุนแรง จึงทำให้ประชากรทุกวัยต้องปรับเปลี่ยนวิถีการดำรงชีวิตเพื่อความอยู่รอดและสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ โดยยึดหลักการดำเนินชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของจิตติพร ไวโรจน์วิทยากร (2550. อ้างอิงจาก กิรติวัฒน์ อัดเส, 2543) ที่ศึกษาปัจจัยเชิงเหตุและผลของพฤติกรรมตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนที่ประยุกต์หลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง จำนวน 482 คน ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่เรียนในโรงเรียนที่เน้นประยุกต์หลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง มีการรับรู้คุณความดีของบุคคลมากและมีลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองมาก เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการออม และสอดคล้องกับการศึกษาของพระขวัญชัย ศรีพรหม (2546) ซึ่งศึกษาปัจจัยเชิงเหตุที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมของการออมเงินของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีธนาคารโรงเรียน พบว่านักเรียนที่อยู่ในโรงเรียนที่มี

โครงการธนาคารโรงเรียน เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการออมเงินและลักษณะมุ่งอนาคตควบคุมตนเองมาก แสดงให้เห็นว่าในปัจจุบันสถาบันทางสังคมได้ปลูกฝังหลักการดำเนินชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงให้กับเยาวชนของชาติ เพราะเล็งเห็นว่าสภาพเศรษฐกิจมีความไม่แน่นอน ดังนั้น การดำรงชีวิตในปัจจุบันไม่ว่าจะอยู่ในช่วงวัยไหนจึงจำเป็นต้องยึดหลักการดำเนินชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมาปรับใช้ ในการดำรงชีวิตทั้งนั้น

สำหรับสถานภาพกับการดำเนินชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงผลการศึกษาพบว่า ประชากรที่มีสถานภาพแตกต่างกันมีการดำเนินชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 3 ทั้งนี้อาจเกิดจากสถานภาพที่ต่างกันทำให้ประชากรมีวิถีชีวิตหรือภาระงานที่ต้องปฏิบัติในชีวิตประจำวันที่แตกต่างกัน เช่น ประชากรที่มีสถานภาพสมรสเมื่อแต่งงาน จะต้องดูแลคู่สมรสและลูก หรือแม้กระทั่งประชากรที่สถานภาพหย่าและแยกกันอยู่ ก็ต้องมีภาระในการดูแลลูกเช่นเดียวกันรวมทั้งยังอาจมีปัญหาวางสิ่งให้ต้องคอยกังวลใจในขณะที่ประชากรที่มีสถานภาพโสด จึงไม่ต้องดูแลผู้อื่นสามารถดำเนินชีวิตในแนวทางใดแนวทางหนึ่งได้อย่างอย่างมีเอกภาพมากกว่า จึงอาจทำให้ประชากรที่มีสถานภาพโสด การดำเนินชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงมากกว่า ประชากรที่มีสถานภาพอื่นๆ สอดคล้องกับการศึกษาของดวงพร รัตนอมรชัย (2535:115. อ้างอิงจาก ธนภัทร์ สุทธิ, 2550.) ทำการศึกษา

เกี่ยวกับปัจจัยลักษณะส่วนบุคคลกับวิถีชีวิตพบว่าประชากรที่มีสถานภาพแตกต่างกันมีผลทำให้วิถีชีวิตโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับการศึกษาของวรรณวิมล เบญจกุล, 2535: บทคัดย่อ. (อ้างอิงจาก ธนภัทร์ สุทธิ, 2550.) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับแบบแผนชีวิตซึ่งได้ทำการศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นข้าราชการบำนาญ อายุระหว่าง 60-64 ปี พบว่าปัจจัยส่วนบุคคลในเรื่องสถานภาพมีความสัมพันธ์กับแบบแผนชีวิตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 อีกทั้งระดับการศึกษากับการดำเนินชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงผลการศึกษาพบว่าประชากรที่มีอายุแตกต่างกันมีการดำเนินชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 4 ทั้งนี้ อาจเกิดจากสภาพของเศรษฐกิจไม่เอื้อต่อการดำเนินชีวิตของประชากรในปัจจุบัน ดังนั้นประชากรที่มีการศึกษาสูงก็อาจจะต้องปรับตัวให้เข้ากับสภาพทางเศรษฐกิจที่ผันผวนตลอดเวลา ส่งผลทำให้ประชากรในทุกระดับการศึกษาจำเป็นต้องนำหลักการดำเนินชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ มาประยุกต์และปรับให้เข้ากับการดำเนินชีวิตในปัจจุบัน เพื่อความอยู่รอดและความสุขในการดำเนินชีวิตบนพื้นฐานของความพอเพียง คำอธิบายของคณะอนุกรรมการขับเคลื่อนเศรษฐกิจพอเพียง (2547:79-80. อ้างอิงจากประเวศ วะสี, 2542.) กล่าวว่า การจะนำเศรษฐกิจพอเพียงไปประยุกต์ใช้ให้ได้ผลในการดำเนินชีวิตจำเป็นต้องเริ่มต้นจากการมีความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องว่าเศรษฐกิจพอเพียง

หมายถึงอะไร และมีหลักการสำคัญอะไรบ้างที่จะนำไปใช้เป็นแนวทางในภาคปฏิบัติ ตลอดจนเห็นถึงประโยชน์จากการที่จะนำเศรษฐกิจพอเพียงไปประยุกต์ใช้ จึงจะเกิดความสนใจที่จะทดลองนำไปประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิตและหลังจากที่มีความเข้าใจอย่างถูกต้องแล้วก็จำเป็นต้องทดลองนำมาประยุกต์ใช้กับตนเองทั้งในชีวิตประจำวันและการดำเนินชีวิตต่างๆ ร่วมกับผู้อื่น โดยคำนึงถึงการพึ่งตนเองเป็นเบื้องต้น และบุคคลที่มีการศึกษาสูงซึ่งจะมีความสนใจในรับรู้เรื่องราวต่างๆ ที่ต้องมีหลักฐานหรือเหตุผลสนับสนุนเพียงพอ รวมถึงความเข้าใจในสิ่งที่ปฏิบัตินั้นๆ ก็อาจส่งผลให้ผู้ที่มีการศึกษาสูงกว่ามัธยม มีการดำเนินชีวิตแบบเศรษฐกิจมากกว่าผู้ที่มีระดับการศึกษาไม่เกินประถมศึกษา

หากพิจารณาถึงการประกอบธุรกิจกับการดำเนินชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ผลการศึกษาพบว่า ประชากรที่มีประกอบธุรกิจแตกต่างกัน มีการดำเนินชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 5 ทั้งนี้ อาจเกิดจากการประกอบธุรกิจของแต่ละบุคคลเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดรายได้ รายได้ก็เป็นสิ่งที่ช่วยให้ประชากรสามารถพึ่งพาตนเองได้ และสามารถดำรงชีวิตตามวิถีทางของแต่ละบุคคลแตกต่างกันไป ถึงแม้ว่าประชากรจะมีการประกอบธุรกิจที่แตกต่างกัน แต่ประชากรทุกคนต้องการรายได้ที่เป็นปัจจัยหลักของการดำรงชีวิตในปัจจุบันเหมือนกัน ดังนั้นประชากรที่มีรายได้สูงกว่าจึงจำเป็นต้องดำเนินชีวิตบนพื้นฐานของความพอเพียงเหมือนกับประชากรที่มีรายได้ต่ำกว่า

ในด้านของเพศกับความสำเร็จในการประกอบธุรกิจส่วนตัวขนาดเล็กผลการศึกษา

พบว่า ประชากรเพศชายและประชากรเพศหญิง มีโอกาสประสบความสำเร็จในการประกอบธุรกิจ ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน ข้อที่ 6 ทั้งนี้อาจเกิดจากสังคมไทยในปัจจุบัน ให้ความสำคัญเทียบในเรื่องของเพศกับการทำงาน ดังจะเห็นได้ว่าเพศชายและเพศหญิงสามารถทำงานร่วมกันได้และมีโอกาสประสบความสำเร็จ เท่ากันขึ้น อยู่กับบทบาทด้านการงาน, ด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล, ด้านการเงินและความก้าวหน้าในการเลื่อนตำแหน่ง จึงส่งผลให้มีความขัดแย้งกับโมเดลความสำเร็จในอาชีพทางการบริหาร (Model of executive career success) ของจัจด์ และคณะ (นวลฉวี ประเสริฐสุข. 2542 ; อ้างอิงจาก Judge, et al. 1995 : 488) ที่บ่งชี้ว่าความสำเร็จในอาชีพเชิงอัตนัยจะได้รับอิทธิพลโดยตรงจากลักษณะส่วนบุคคล ได้แก่ ภูมิหลัง เช่น เพศ อายุ, ทักษะบุคลิก เช่น ประสิทธิภาพการทำงาน ระดับการศึกษา, การจูงใจ เช่น แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความทะเยอทะยานและลักษณะองค์การได้แก่ขนาดองค์การ การสนับสนุนจากองค์การ เช่น การได้รับการสนับสนุนจากหัวหน้างาน เพื่อนร่วมงานและผู้ใต้บังคับบัญชา และมีความขัดแย้งกับโมเดลของโอลส์ เมบี และโรเบิร์ตสัน (นวลฉวี ประเสริฐสุข. 2542:21;อ้างอิงจาก Iles, Mabey & Robertson. 1990) ที่บ่งชี้ว่าความสำเร็จในอาชีพได้รับอิทธิพลมาจากตัวแปร ด้านบุคคล ลักษณะหัวหน้า และอายุงาน ซึ่งตัวแปร เหล่านี้ส่งผลต่อความผูกพันในอาชีพ และความผูกพันในอาชีพจึงส่งผลต่อความสำเร็จในอาชีพของบุคคล รวมถึงด้านอายุกับความสำเร็จในการประกอบธุรกิจ ส่วนตัวขนาดเล็กผลการศึกษพบว่า ประชากรที่มีอายุแตกต่างกันมีโอกาสประสบความสำเร็จ

ในการประกอบธุรกิจส่วนตัวขนาดเล็ก ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน ข้อที่ 7 ในปัจจุบันเราจะพบเห็นว่ามีบุคคลที่ประสบความสำเร็จในการประกอบธุรกิจตั้งแต่อายุยังน้อย ทั้งนี้อาจเกิดจากบุคคลเหล่านั้น มีความมุ่งมั่นและความรู้ทางด้านการบริหารธุรกิจ ด้านนั้น เป็นอย่างดีรวมทั้ง มีทุนสำหรับการประกอบธุรกิจ แสดงให้เห็นว่าบุคคลที่มีอายุมาก อาจจะไม่ประสบความสำเร็จในการประกอบธุรกิจ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษา ของนวลฉวี ประเสริฐสุข (2542 : 88) ซึ่งพบว่าอายุการทำงานในอาชีพ พบว่า ไม่ส่งผลทางตรงต่อความสำเร็จในอาชีพ แต่ส่งผลทางอ้อมเป็นทางบวกผ่านความผูกพันในอาชีพไปยังความสำเร็จในอาชีพ

ด้านสถานภาพกับความสำเร็จในการประกอบธุรกิจส่วนตัวขนาดเล็กผลการศึกษพบว่า ประชากรที่มีสถานภาพแตกต่างกัน มีโอกาสประสบความสำเร็จในการประกอบธุรกิจส่วนตัวขนาดเล็กแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐาน ข้อที่ 8 ทั้งนี้เกิดจากสถานภาพที่ต่างกันทำให้ประชากรมีวิถีชีวิตหรือภาระงานที่ต้องปฏิบัติในชีวิตประจำวันที่แตกต่างกัน เช่น ประชากรที่มีสถานภาพสมรสเมื่อแต่งงาน จะต้องดูแลคู่สมรส และลูก หรือแม้กระทั่งประชากรที่สถานภาพหย่าและแยกกันอยู่ ก็ต้องมีภาระในการดูแลลูก เช่นเดียวกัน ทำให้ประชากรไม่สามารถทุ่มเทเวลาให้กับการประกอบธุรกิจได้อย่างเต็มที่ ส่งผลทำให้มีโอกาสประสบความสำเร็จน้อยกว่า ในขณะที่ประชากรที่มีสถานภาพโสด ไม่ต้องดูแลผู้อื่น จึงสามารถทุ่มเทเวลาให้กับการประกอบธุรกิจมากกว่า จึงอาจทำให้ประชากรที่มีสถานภาพโสดมีโอกาสประสบความสำเร็จได้มากกว่า

ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของปารีชาติ รัตนราช (2544:บทคัดย่อ. อ้างอิงจาก รักชนก แสงวงกาญจน์, 2552.) และวโรชา นำโคศิริ (2547: บทคัดย่อ. อ้างอิงจาก รักชนก แสงวงกาญจน์, 2552.) ที่พบว่า สถานภาพสมรส ประสบการณ์การทำงาน ระดับการศึกษา ทักษะคติต่ออาชีพ การสนับสนุนทางสังคมแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และความเชื่ออำนาจภายในตนเองสามารถร่วมกันพยากรณ์ความสำเร็จในอาชีพได้ และสอดคล้องกับการศึกษาของนวลฉวี ประเสริฐสุข (2542:88) พบว่า สถานภาพสมรสส่งผลกระทบต่อความสำเร็จในอาชีพ โดยส่งผ่านความผูกพันในอาชีพไปยังความสำเร็จในอาชีพ โดยผู้ที่มีสถานภาพหย่า แต่งงานและมีบุตร จะมีผลต่อความสำเร็จในอาชีพสูงกว่าผู้ที่มีสถานภาพสมรสเป็นโสด หรือแต่งงานแต่ไม่มีบุตร ประกอบกับในด้านของระดับการศึกษากับความสำเร็จในการประกอบธุรกิจส่วนตัวขนาดเล็กผลการศึกษาพบว่า ประชากรที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีโอกาสประสบความสำเร็จในการประกอบธุรกิจส่วนตัวขนาดเล็กไม่แตกต่างกันซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 9 ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของนวลฉวี ประเสริฐสุข (2544:5) ที่พบว่า การศึกษาและอายุการทำงานในอาชีพไม่ส่งผลทางตรงความสำเร็จในอาชีพ เช่นเดียวกัน แคนนิงส์ (นวลฉวี ประเสริฐสุข. 2542; อ้างอิงจาก Canning's, 1991, p.679) และจัตจ์ และคณะ (นวลฉวี ประเสริฐสุข. 2542;อ้างอิงจาก Judge, et al., 1995, p.502) ที่ทำการศึกษากับผู้บริหารระดับรองหัวหน้า และระดับกลางในบริษัทต่างๆ พบว่า ระดับการศึกษาไม่ส่งผลต่อความสำเร็จในอาชีพ จึงเป็นไปได้ว่า ระดับการศึกษาอาจมีผลในระยะเริ่มต้นของการเข้าสู่อาชีพแต่ในระยะ

ยาวเมื่อเข้ามาสู่อาชีพแล้วก็จะมีผลลดลง และพบว่าการศึกษาส่ง ผลทางลบต่อความผูกพันในการทำงาน (นวลฉวี ประเสริฐสุข. 2542;อ้างอิงจาก Loscocco & Roschelle. 1991) ทำให้การศึกษาส่งผลทางลบต่อความสำเร็จในอาชีพไปด้วย เมื่อการศึกษาส่งผลทางอ้อมผ่านความผูกพันในอาชีพไปยังความสำเร็จในอาชีพ และผลการประกอบธุรกิจกับความสำเร็จในการประกอบธุรกิจส่วนตัวขนาดเล็กพบว่า ประชากรที่ประกอบธุรกิจแตกต่างกัน มีโอกาสประสบความสำเร็จในการประกอบธุรกิจส่วนตัวขนาดเล็กไม่แตกต่างกันซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 10 ซึ่งส่งผลทำให้มีความขัดแย้งกับการศึกษาของจันทนา ไอสกกระพันธ์ (2538 : บทคัดย่อ. อ้างอิงจากสินิทรา สุขสวัสดิ์, 2550) เกี่ยวกับปัจจัยบางประการที่มีผลต่อความสำเร็จในการดำเนินงานของกลุ่มแม่บ้านเกษตรกร ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา การศึกษาของสุรพล กาญจนจิตรา และประภาส ศิลปรัศมี (2539:93-95. อ้างอิงจากสินิทรา สุขสวัสดิ์, 2550) ที่ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของกลุ่มอาชีพ จากเรื่องดังกล่าว พบว่า ปัจจัยที่ทำให้กลุ่มประสบความสำเร็จ ส่วนหนึ่งคือกลุ่มอาชีพที่สามารถตอบสนองความต้องการของสมาชิกได้

ในด้านความสัมพันธ์ระหว่างการดำเนินชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงกับความสำเร็จในการประกอบธุรกิจส่วนตัวขนาดเล็กผลการศึกษาจากกลุ่มตัวอย่าง คือ ประชากรที่อาศัยอยู่ในเขตจังหวัดนครปฐม พบว่า การดำเนินชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จในการประกอบธุรกิจส่วนตัวขนาดเล็กอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 11 ทั้งนี้

เป็นเพราะการดำเนินชีวิต แบบเศรษฐกิจพอเพียงตามพระราชดำริขององค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่หมายถึงการที่การปฏิบัติตนด้วยความพอเพียง อย่างมีเหตุและผลทั้งทางด้านเศรษฐกิจและทางการดำเนินชีวิต พึ่งพาตนเองได้ ไม่ฟุ้งเฟ้อ มีความประหยัด ไม่เบียดเบียนผู้อื่นไม่โลภ ไม่สุดโต่ง มีความพอประมาณในชีวิต และพอเพียงในความเป็นอยู่ เป็นรูปแบบการดำเนินชีวิตที่เหมาะสมกับคนในทุกเพศทุกวัย แม้กระทั่งผู้สูงอายุ ถ้าได้นำแนวทางหรือปรัชญาในการดำเนินชีวิตแบบเศรษฐกิจพอเพียงเป็นแนวทางในใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน จะส่งผลให้ประชากรมีความสุขทั้งทางกายและจิตใจมากหรือส่งผลในความสำเร็จในการประกอบธุรกิจ ด้วยเหตุนี้ผลจากการศึกษาประชากรที่อาศัยอยู่ในเขตจังหวัดนครปฐม จึงพบว่า การดำเนินชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จในการประกอบธุรกิจส่วนตัวขนาดเล็ก ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของนวลฉวี ประเสริฐสุข (2542:88) ที่พบว่า ปัจจัยทางด้านครอบครัวในการดำเนินชีวิต ส่งผลทางอ้อมผ่านความผูกพันในอาชีพและความขัดแย้งระหว่างครอบครัวไปยังความสำเร็จในอาชีพ โดยปัจจัยทางด้านครอบครัวส่งผลทางบวกและมีนัยสำคัญทางสถิติต่อความสำเร็จในอาชีพ

บรรณานุกรม

กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย. (2542). **พออยู่พอกิน (เศรษฐกิจพอเพียง)**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ส่วนท้องถิ่น กรมการปกครอง.

กীরติวัฒน์ อัดเส. (2543). การดำเนินงานตาม **โครงการเศรษฐกิจพอเพียงในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดขอนแก่น : กรณีศึกษาโรงเรียนบ้านห้วยชัน. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การบริหารการศึกษา) ขอนแก่น** : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

ประเวศ วะสี. (2542) **เศรษฐกิจพอเพียงและประชาสังคมแนวทางพลิกฟื้นเศรษฐกิจสังคม**. กรุงเทพฯ: หมอชาวบ้าน.

จิตราภรณ์มีศีลธรรม. (2546). **การศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสนใจในการประกอบอาชีพอิสระของประชาชนในจังหวัดนนทบุรี** มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

นวลฉวี ประเสริฐสุข. (2542). **ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในอาชีพของผู้บริหารสตรีในธนาคารพาณิชย์ไทย** ปริญญาวิทยาศาสตรดุษฎีบัณฑิตสาขาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

พระขวัญชัย ศรีพรรณ. (2546). **การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และการใช้แนวคิดตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนวิชาพระพุทธศาสนา**. วิทยานิพนธ์ ก.ศ.ม. (การศึกษามัธยม) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สินิทธา สุขสวัสดิ์. (2550). ปัจจัยบางประการที่ส่งผลต่อความสำเร็จในอาชีพเชิงอันทันสมัย ของหัวหน้างานสายสนับสนุนวิชาการ ในมหาวิทยาลัยของรัฐเขตกรุงเทพมหานคร ปริญญาการศึกษา มหาวิทยาลัยสาขาการวิจัยและสถิติทางการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ธนภัทร์ สุทธิ. (2550). การดำเนินชีวิตแบบเศรษฐกิจพอเพียงกับความพึงพอใจในชีวิต ของผู้สูงอายุอำเภอด่านซ้าย จังหวัดเลย ปริญญาการศึกษา มหาวิทยาลัยสาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

รักชนก แสงกาญจน์. (2552). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในอาชีพของผู้บริหารโรงเรียนอาชีวะเอกชน สาขาวิชาการบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.